

ת"פ 61739/01/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 61739-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המבקש:
פלוני
נגד

המשיבה:
מדינת ישראל
המבקש ע"י ב"כ עו"ד ישר יעקובי
המשיבה באמצעות עו"ד נעמה לסרי

ה ח ל ט ה

בקשה לקבלת פיצוי בגין מעצר של מי שזוכה בדיון לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: הבקשה ו - החוק, בהתאמה).

רקע

1. ביום 24.1.2019 הוגש כתב אישום נגד פלוני (להלן: פ', או המבקש) במסגרתו יוחסו לו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק (2 עבירות), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק, תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק, תקיפה סתם בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק, ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג) לפי סעיף 382 (ג) לחוק.

עמוד 1

על פי עיקרי עובדות כתב האישום, באישום הראשון, ביום 13.1.2019 שהה המבקש יחד עם בת זוגו ט"א (להלן: א') בדירתם (להלן: הדירה); בדירה שהו באותה עת גם חברתה של א', א"ב (להלן: ב'), א"ל "מכרו" של פ' (להלן: ל') ו-"נוספים".

כתב האישום מספר, בין היתר, כי באותן הנסיבות, כופף פ' את אצבעות ידה השמאלית של ב', וזמן קצר לאחר מכן סטר בפניה של א'. בהמשך, ב' ניסתה להימלט מהדירה, ופ' רדף אחריה, משך ברצועת תיקה, והרצועה נקרעה.

כתב האישום מתאר כי בהמשך איים פ'א' על בת זוגו וחברתה.

על פי האישום השני, בזמן שאינו ידוע במדויק, בין התאריכים 12.1.2019 עד 13.1.2019, פ' חתך את ידה של א' באמצעות סכין, וגרם לה לחתך מסוג "חבלה של ממש".

2. פ' נעצר לצורכי חקירה, וביום 20.3.2019 הורה בית המשפט (כב' השופט פרי) על מעצרו עד תום ההליכים.

3. בקשות לעיון חוזר שהוגשו מטעם ההגנה ביחס למעצרו - נדחו (ראו פרוטוקול מיום 2.6.2019 ו-1.9.2019 במסגרת מ"ת (ת"א) 61559-01-19 **מדינת ישראל נ' פ'**); ערר שהגישה ההגנה נגד החלטת בית המשפט לדחות את בקשתו של פ' לעיון חוזר מיום 19.5.2019 נדחה אף הוא (ראו עמ"ת (ת"א) 1573-07-19 **פ' נ' מדינת ישראל**, מיום 8.7.2019).

4. בדיון ביום 13.5.2019 כפר פ' במיוחס לו בכתב האישום, ועניינו נקבע לשמיעת הוכחות.

5. פרשת התביעה נשמעה רק בחלקה; ביום 25.7.2019 העידו מטעם התביעה העדים ב' ול'. בת זוגו של פ', א', לא התייצבה לדיון.

6. ביום 24.9.2019 העידה א'; במהלך עדותה הציג הסניגור לבית המשפט סרטון שהופק ממצלמת אבטחה שפנתה אל חצר ביתו של פ', במועדים שאינם קשורים לכתב האישום (הסרטון הוגש וסומן נ/4, להלן: הסרטון).

בסרטון נראו א' ופ' בחצר ביתו, כשהיא מכה אותו, ולאחר מכן - מפנה אליו את גבה.

א' זיהתה את עצמה בעדותה, כמי שנראית בסרטון, והשיבה לשאלת הסניגור "מי הגברת שנותנת מכה איומה לפ'?" כך: "לא נתתי מכה, רציתי לתת סטירה, היא עפה ואמרתי לו תיזהר אתה לא תתנהג איתי כמו זונה מכביש", ובהמשך הוסיפה, בין היתר: "אוי איזה מסכן... זה שוב פעם אומר שאני לא פוחדת ממנו. למה אני צריכה לפחד

ממנו?", "...אני יכולה לתת לו סטירה שהוא עף, אני לא פוחדת ממנו".

7. לאחר שנשמעה עדותה של א' קבע בית המשפט, בין היתר, כך: "על פני הדברים הנה מתרחש רגע נדיר במשפט הפלילי, בו עומדת הקערה להתהפך על פיה, אם לא התהפכה כבר".

8. בתאריך 25.9.2019, יום למחרת, בהמשך ובהתאם להחלטת בית המשפט מיום 24.9.2019, הורה בית המשפט (כב' השופטת בן יצחק) על שחרורו של פ' כנגד ערבויות כספיות ובתנאי שלא ייצור קשר עם המעורבים בפרשה.

9. בפתח הדין שהתקיים ביום 5.11.2019 הודיעה התביעה כי היא מבקשת לחזור בה מכתב האישום שהוגש נגד פ', ובית המשפט הורה על זיכויו בהתאם לסעיף 94 (א) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982.

הבקשה

10. ביום 16.1.2020 הגיש פ', באמצעות בא כוחו עו"ד יעקובי, את הבקשה נשוא החלטה זו.

המבקש טען בבקשתו כי לא היה יסוד לאשמתו: ראשית, לשיטת ההגנה, היחידה החוקרת התרשלה בחקירתה משום שלא איתרה, בעצמה, את הסרטון (נ/4). ההגנה הוסיפה כי "גם ללא קשר לסרטון", היחידה החוקרת התרשלה בכך שלא ניסתה, למצער, לאתר תוצרי מצלמות אבטחה מסביבת ביתו של המבקש, שקיומן עלה, לשיטתה, מחומר הראיות.

שנית, ההגנה טענה כי היחידה החוקרת התעלמה מכך שעדי התביעה "שיבשו את החקירה", לשיטתה, ובין היתר פירטה כי: "במהלך גביית עדותה של טטיאנה, הגב' ב' מעירה לה הערות ומתקנת את עדותה בצמתיים קריטיים של גביית עדות". ההגנה טענה עוד בעניין זה כי היחידה החוקרת ניסתה "לייצר חבלה יש מאין" באמצעות תיעוד חסר של העדות שמסרה א'.

ביחס לנסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי למבקש הוסיפה ההגנה טענות שונות לפיהן, בין היתר, פ' היה "קרוב לעלילת שווא"; החקירה נוהלה באופן "לא ראוי ורשלני", וכן - "התעקשות התביעה על המשך ניהול ההליך חרף הראיות שנחשפו במהלך שמיעת הראיות" לא היתה ראויה, "דבר שמצביע על חסר תום ליבה של התביעה".

עוד פירטה ההגנה אודות "טיב הזיכוי" שניתן ביחס למבקש, לשיטתה, ולנסיבותיו האישיות, לרבות משך המעצר הארוך שהיה נתון בו במסגרת ההליך דנא.

11. ביום 4.3.2020 הוגשה תגובת המשיבה לבקשת המבקש. המשיבה פירטה את המארג הראייתי שניצב בפני התביעה טרם הגשת כתב האישום, וטענה כי היה בו כדי לבסס סיכוי סביר להרשעתו של פ'.

ביחס לטענת המבקש לפיה הסרטון לא נכלל בחומר הראיות בשל התרשלות היחידה החוקרת, השיבה המשיבה, בין היתר, כי מצלמת האבטחה באמצעותה צולם הסרטון מוקמה מחוץ לביתו של המבקש, ולא בתוך הדירה (כמפורט בכתב האישום) ועל כן היא לא היתה כלל רלוונטית לבחינת המקרה. מעבר לכך, לטענת המשיבה, המבקש "לא אמר, ולו פעם אחת, כי קיימת מצלמת אבטחה מחוץ לדירתו אשר יש בתוצריה כדי לפרוס אור על האירועים שנחקרו במסגרת התיק נשוא תגובה זו".

ביחס ל"שיבוש" עדותה של א' על ידי עדי התביעה האחרים (ב' ול') השיבה התביעה כי אמנם "ראוי היה שגובה ההודעה יגבה את הודעת המתלוננת בנפרד מהעדים אחרים". עם זאת, לשיטת המשיבה, "עדות זו היוותה שיקול עקרי ומכריע בהחלטתה להגיש כתב אישום נגד הנאשם". המשיבה הוסיפה כי הערותיהם של ב' ול', שנשמעו תוך כדי עדותה של א' לא עלו, לשיטתה, כדי שיבוש חקירה.

ביחס לנסיבות הנוספות לפיהן טענה ההגנה כי יש לפצות את פ' השיבה התביעה, בין היתר, כך: "...סרטון זה הוצג רק בישיבת ההוכחות השנייה בתיק מבלי שההגנה יידעה את המאשימה כי קיים בידה סרטון האמור עוד בטרם נקבע התיק לשמיעת הוכחות ובכך היו נחסכים מהנאשם ימי מעצר רבים... הנאשם לא תרם בחלקו לגילוי האמת שכן לא מסר בשום מקום בחומרי החקירה על קיומה של מצלמת אבטחה מחוץ לביתו או על כך שסבל מאלימות חוזרת מצד המתלוננת ובכך מנע מהמאשימה לבחון טענות אלו... דומה שאין הוא רשאי להלין על החזקתו במעצר מאחורי סורג ובריש ולעתור לפצותו בגין כך, כאשר זה החזיק בראיה משמעותית בעטייה מצאה המאשימה לעתור בפני בית המשפט הנכבד להורות על ביטול כתב האישום ולא מצא לחושפה בפני האחרונה".

המשיבה טענה עוד כי החלטתה לחזור מכתב האישום נגד פ' התבססה על שיקולים שונים וביניהם שמירה על אינטרס הציבורי; במיוחד כוונה התביעה את נימוקיה לתכנים שעלו מעדותה של א' בבית המשפט, לפיהם היא תקפה, מספר פעמים, את המבקש.

לבסוף הוסיפה המשיבה כי לא היה מנוס מניהול ההליך דנא בעת שהמבקש נתון במעצר נוכח עברו הפלילי המכביד, בין היתר בעבירות אלימות, ובשל "סכנה ממשית למתלוננת, גם אם בדיעבד התברר כי גם היא שותפה לעבירות אלימות כנגד הנאשם".

12. ביום 23.6.2020 התקיים דיון בבקשת המבקש; עו"ד יעקובי הוסיף, מעבר לאמור בבקשה שהוגשה מטעמו לבית המשפט, בין היתר, כי "הסרטון עצמו לא ממש משנה, כי הוא לא היה משכנע את התביעה לאורך כל הדרך ועובדה, זה פשוט ראינו, אין הוכחה יותר טובה מזה, בבית המשפט כשאדוני כותב שהקערה התהפכה על פיה חברי לא מסכימים לשחרורו...". הסניגור הוסיף עוד כי לא היתה לו אפשרות משפטית להגיש את הסרטון לבית המשפט טרם שמיעת עדותה של א' בבית המשפט משום שלא עלה בידו להוכיח את "שרשרת" המוצג.

הכרעה

13. לאחר שבחנתי את הבקשה, את הנסיבות הרלוונטיות, ושמעתי את הצדדים, באתי למסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.

14. סעיף 80 (א) לחוק העונשין קובע כך:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה... בסכום שייראה לבית המשפט..."

15. בית המשפט העליון התייחס במסגרת ע"פ 853/19 מור נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.11.2019) לעילות המצוטטות לעיל, כך:

"העילה הראשונה: 'אין יסוד להאשמה' - במסגרת העילה הראשונה נקבע כי יש לבחון באופן אובייקטיבי האם התשתית הראייתית שהונחה בפני התביעה הקימה 'סיכוי סביר להרשעה', כלומר האם 'תובע סביר וזהיר היה מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום' (ראו: עניין כהן, בפסקה 12). הרף שקבעה הפסיקה למבחן זה הוא מחמיר, כך שידרש להוכיח כי כתב האישום הוגש ללא בסיס, כלומר בשל זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי-סבירות מהותית ובולטת ... מטבע הדברים, ניתן לצפות כי הנסיבות החמורות שעליהן נסבה עילה זו אינן צפויות להיות שכיחות..."

העילה השנייה: 'נסיבות אחרות המצדיקות זאת' - עניינה של העילה השנייה הוא עוול שנגרם לנאשם שזוכה, הגם שמלכתחילה היה יסוד להגשת כתב אישום נגדו. בעיקרו של דבר, השיקולים הרלוונטיים לעילה זו הם בעיקר הנזקים שנגרמו לנאשם והיקף הפגיעה בזכויותיו החוקתיות... בהקשר זה הובהר כי העילה נוסחה באופן עמום במתכוון, על מנת להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב ביחס למכלול הנסיבות שעשויות לבוא בפניו...". (ההדגשה כאן, ובכל מקום אחר במסמך, לא במקור - ש.ב.)

16. בחינת שיקול הדעת של התביעה בהחלטתה להגיש כתב אישום אינה "בדיעבד", אלא בית המשפט נדרש לבחנה באופן אובייקטיבי במועד הרלוונטי לקבלתה (ראו למשל את האמור בע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 22.1.2002).

17. בענייננו, לאחר שבחנתי את חומר הראיות שעמד בפני התביעה טרם הגשת כתב האישום, אשר עיקרו הוגש לעיוני במהלך ניהול ההוכחות, שוכנעתי כי לא מתקיימת עילה למתן פיצוי בגין העדר יסוד לאשמה; סבורני כי הראיות הצדיקו את הגשת כתב האישום נגד פ' בעבירות שיוחסו לו, והיה בהן כדי לבסס תשתית עובדתית שהקימה סיכוי סביר להרשעתו. כמו כן, התרשמתי כי לא נפל כל פגם בשיקול דעתה של התביעה ביחס להחלטתה להגיש את כתב האישום.

18. להלן עיקר התשתית הראייתית שהיוותה את הבסיס להגשת כתב האישום:

§ תמלול הקלטת מוקד 100 מאת השוטר חיים רקיאר מיום 15.1.2019, בו תיעוד שיחה שביצעה ב' אל מוקד המשטרה ביום 13.1.2019; על פי התמלול, ב' פנתה אל מוקד החירום של המשטרה ואמרה שהיא רוצה להתלונן על אדם ש"מרבץ" לה, ומאיים עליה והיא ברחת מפניו. בשיחה ניתן להתרשם כי ב' היתה שרויה בסערת רגשות, והיא דיברה מתוך מצוקה.

בשיחה נוספת שהתקיימה זמן קצר לאחר מכן בין ב' למוקד המשטרה היא מסרה שהיא לא מעוניינת "ללכת בתחנה" משום ש- "גם ככה הוא מאיים עלי".

§ סרטון שצולם על ידי מצלמת הגוף של השוטר דוד סינה ביום 13.1.2019; ב' נראתה בסרטון מעידה בפני השוטר סינה בהתרגשות ובסערת רגשות אודות אלימות שנקט פ' כלפי א' רק זמן קצר לפני כן.

§ סרטון שצולם על ידי מצלמות הגוף של השוטר יצחק משען ביום 13.1.2019; ב' סיפרה לשוטר משען אודות האירוע נשוא האישום הראשון, וכן אודות אלימות מתמשכת מצד פ' כלפי א'; ל' פנה אף הוא לשוטר משען ואמר לו: "כל מה שהיא אמרה זה נכון".

§ סרטון שצולם על ידי מצלמות הגוף של השוטר משען בדירתו של ל' ביום 13.1.2019 ותמלול האמור בסרטון, שנכתב על ידי משען ביום 13.1.2019; א' העידה בפני השוטר משען אודות עובדות כתב האישום, כשהיא נסערת ובוכה.

מהתמלול עלה כי א' סיפרה לשוטר משען, בין היתר, שפ' הוא "סדיסט" ו-"רוצה להרביץ להרוג את כולם". א' העידה שפ' "נתן לה מכה" ולאחר שנמלטה מפניו הוא תפס אותה ו- "אמר לי שהוא יהרוג אותי, עכשיו אני אגמור אותך כמה אפשר להרביץ... אני מת להיכנס למאסר עולם". א' הוסיפה שפ' הוא "אדם מסוכן" ו-"אגרסיבי" ואמרה: "... וכמה שאני אומרת לו אני אוהבת אותו מכות רצח...".

מצפייה בסרטון זה עלה כי בעת מסירת עדותה של א', נמצאו בדירה ל' וב' במהלך מסירת עדותה, ב' פנתה לא' ואמרה לה, בין היתר: "תגידי את האמת, אל תפחדי, אנחנו נעזור לך, הוא לא יחזור...".

§ חקירתו של פ' במשטרה, מיום 14.1.2019.

§ מזכר מאת השוטרת אלינה וסקין מיום 15.1.2019 בעניין "שיחה עם טטיאנה"; בשיחה אמרה א' לוסקין כי "היא אוהבת את ב' ושהוא נשמה טובה ושהוא אובססיבי לאהבה והוא צריך מומחים רופאים שיעזרו לו כי כשהוא שותה הוא נהיה אובססיבי".

§ דוח ביצוע עימות בין פ' לב' מאת השוטרת אלינה וסקין, מיום 16.1.2019: בעימות אישרה ב' את הדברים שהעידה בפני המשטרה אודות האישום הראשון, והוסיפה כי פ' נהג באלימות כלפי א' במקרים נוספים, והיא מפחדת ממנו.

בתגובה לדבריה של ב', השיב פ', בין היתר, כך: "היא ממציאה הכל, אולי היא לסבית ורוצה את ט' היא מאוד יפה, היא מנשקת אותה כל הזמן מולי". לשאלת החוקר כיצד נגרם לא' החתך על ידה (נשוא אישום השני), השיב פ': "לא יודע, היו שברי זכוכית... אולי נפלה אולי עוד משהו לא יודע ממה קרה".

ב' סיפרה אודות האישום הראשון, כך: "כשנפלנו בדירה כשהוא נתן מכה לט', בחיים לא הרמתי יד על אף אחד... זה היה תגובה להגנה לא ידעתי מה לעשות סשה היה שתוי ובהתחלה לא ראה, היה חושך, תפסתי את ב' מהמעיל ונפלתי איתו על הכיסא והוא תפס את ט' עם היד בגרון והתחיל למשוך אותי והיא נחנקה ואח"כ תפסתי את הצעיף שלה וב' התחיל לאיים עלי שיהרוג אותי... רואים שאני בורחת והוא אחרי וקרע לי את התיק...".

בהמשך העימות אמר פ': "אמרתי באותו יום אמרתי לה למה את מביאה לה ג'וינט אחרי זה רציתי לקחת ג'וינט וב' אמרה מה שהיא רוצה שתעשי ב'התנפלה עלי, נכון החזקתי את ט' עם היד (ה.ח. - מראה חסימה עם היד באזור כתף) רציתי לקחת את הג'וינט".

§ מזכר מאת השוטרת אלינה וסקין מיום 16.1.2019 במסגרתו מתועדת שיחה שלה עם א'; א' מסרה לה שהיא אוהבת את פ' ולא רוצה למסור עדות, ולא רוצה שהוא "ישב בכלא", "אמרה לי שהיא שומרת על שתיקה ולא שתפה פעולה". בשיחה נוספת זמן קצר לאחר מכן אמרה א' לשוטרת וסקין: "...שהיא רוצה שפ' ישוחרר ויפסיק לשתות ושהכל קרה בגלל שבאותו יום הוא שתה יותר מידי...".

§ מזכר והקלטה מאת השוטרת אלינה וסקין מיום 17.1.2019 במסגרתם מתועדת שיחה בינה לבין א'; א' אמרה לה שהיא לא רוצה למסור עדות והיא "לא מוכנה לפגוש משטרה" ולשאלה כיצד נגרם החתך בידה השיבה כי היא נחתכה כשהכניסה תפוח אדמה. בהמשך אמרה א' לוסקין שהיא לא מפחדת מפ' ואוהבת אותו, ו-"מסרה שפ' לא הרביץ לה ולא איים עליה, שהוא אוהב אותה. אמרה שהוא טיפה שתה והתנהג לא יפה". א' מסרה לשוטרת וסקין כי היא "אמרה שאמרה לשוטר כי היתה בהלם בשתיה בילבלה".

§ עדותו במשטרה של ל', מיום 22.1.2019: ל' מסר בעדותו מספר פעמים שהוא לא רוצה להעיד נגד פ' ואמר "בשביל מה אני צריך את זה מה אני איזה מלשין, איפה שצריך יסתדרו לבד". ל' טען שהוא לא מפחד מפ', אלא פ' הוא שמפחד ממנו, והסיבה שהוא לא רוצה להעיד היא שהוא "לא רוצה להיכנס לדבר הזה".

עם זאת, לגופו של עניין, סיפר ל' ש"מה שסיפרו מה ששמעתי נכון" ואישר כי "מה שאמרה ב'" זה נכון. ל' הוסיף שפ' "הפיל אותם" (התכוון, בין היתר, לא'), אך טען שהוא "לא זוכר" פרטים נוספים.

ל' הוסיף כי "הוא (פ') צריך לשבת... זה אדם מסוכן". בהמשך סיפר ל' כי פ' אף איים עליו ואמר לו "אני אפיל אותך" ואיים ש"יהרוג אותו" בכך שאמר לו "אני אדקור אותך מיליון פעם"; לשאלה מדוע לא התלונן אודות איומים אלה השיב ל': "... אני אסתדר לבד". בסוף עדותו הוסיף ל': "כל מילה שניה שלו אהרוג, אם לי הוא אמר אני אהרוג ואדקור".

19. הקביעה כי היה יסוד לאשמה התבססה בעיקרה על עדותה של א' בפני השוטר משען, קריאת המצוקה של ב' למוקד החירום של המשטרה ועדותה מיד לאחר מכן.

מן העבר השני, גרסתו של פ', שהיתה הכחשה מוחלטת של אלימות מצידו, יחד עם ניסיונו לספק "הסברים" שעל פני הדברים אינם משכנעים, לפיהם אולי א' נפלה על זכויות ומכאן ידה נחתכה, וב' החליטה להפלילו כי אולי היא "לסבית ורוצה את ט' היא מאוד יפה" - אף היא מחזקת את המסקנה כי הראיות שעמדו לעיני התביעה ביססו סיכוי סביר להרשעתו.

20. לאחר שעיינתי במזכרים שצורפו לתיק החקירה אף שוכנעתי כי מסקנתה של התביעה לפיה א' חששה מפניו של פ' ועל כן ביקשה שלא להתלונן נגדו - עמדה במתחם הסבירות.

ראשית, מחומר הראיות עלה כי גם ב' ול', ולא רק א', לא ששו להפליל את פ', וסיפרו על כך שהוא איים עליהם; ב' הביעה בפני היחידה החוקרת את חוסר רצונה להתלונן על מעשיו של פ' בשל כך שהוא איים עליה; ל' העיד בחקירתו במשטרה שהוא לא מעוניין "להתערב", אמנם לא בשל חששו מפני המבקש, אך הוסיף, חרף חוסר רצונו הבולט, כי פ' הוא "אדם מסוכן", שאף איים עליו שיהרוג אותו ו- "ידקור אותו מיליון פעם".

שנית, א' מסרה לשוטרים (כך עולה מהמזכרים המפורטים לעיל) שפ' לא פגע בה, אלא "טיפה שתה והתנהג לא יפה", ועדותה נגדו נבעה מהיותה ב"הלם שתייה"; כמו כן היא טענה שהחתך שעל ידה נגרם לה מסכין "תפוח אדמה".

השילוב בין שני עדים שסיפרו שאינם מעוניינים לשתף פעולה עם היחידה החוקרת ולספר אודות מעשיו של פ', כאשר מעדויותיהם עלה כי הוא איים עליהם (גם אם ל' טען כי זו לא הסיבה לחוסר שיתוף הפעולה מצידו), יחד עם גרסתה של א' כמפורט לעיל, מוביל למסקנה האמורה, לפי החלטת התביעה ביחס לפחדה של א' עמד במתחם הסבירות.

21. אודות התשתית הראייתית שעמדה לחובתו של פ' ניתן ללמוד אף מהליכי המעצר עד תום ההליכים שהתקיימו בקשר אליו.

22. נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי במסגרת החלטת בית המשפט ביחס לבחינת שאלת קיומו היסוד לאשמתו של המבקש, אין לשלול כל משקל מהחלטות בית המשפט בהליך המעצר עד תום ההליכים; ראו בעניין

זה קביעת בית המשפט העליון בע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.2.1999):

"... אכן, בבקשה למעצר עד תום ההליכים בוחן בית-המשפט עצמו את התשתית הראייתית, כאשר בהחלטה לפיצוי על-פי סעיף 80(א) נבחן, בין היתר, שיקול-דעתה של התביעה וסבירות שיקול-דעת זה. בה בעת, אין לשלול כל משקל מהחלטות אלה בעניין המעצר עד תום ההליכים, שכן לפעמים יש בהן כדי לאשש את סבירותה של ההחלטה בדבר הגשתו של כתב-האישום. על-כן, מסקנתנו היא, כי אין בעצם מעצרו של המערערים עד תום ההליכים כדי לחסום את בקשתם לפיצוי בגדרי של סעיף 80(א). בה בעת, רשאי היה בית-משפט קמא - ורשאים אנו - להסתמך, בין היתר, על חומר זה בהחלטה לעניין סעיף 80(א) לחוק".

23. בענייננו, התשתית הראייתית הלכאורית נגד פ' נקבעה על ידי בית המשפט במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים, כדלקמן:

§ בדיון שהתקיים ביום 3.2.2019 הסכים הסניגור "לפי שעה" לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של פ'.

§ ביום 2.6.2019 דחה בית המשפט (כב' השופטת בן יצחק) בקשה לעיון חוזר מאת המבקש בשאלת מעצרו נוכח "קשיים ראייתיים" (דיון זה התקיים טרם החלה שמיעת הראיות) ערר שהוגש נגד החלטה זו - נדחה.

§ ביום 1.9.2019 דחה בית המשפט (כב' השופטת בן יצחק) בקשה נוספת לעיון חוזר בשאלת מעצרו של פ' נוכח קשיים, לשיטתו, שעלו מעדותם של ב' ול', ולאור אי התייצבותה של א' לעדות בבית המשפט. בית המשפט קבע, בין היתר, כי "אין בתהיות שהועלו מאת ההגנה ביחס לראיות התביעה כדי לקבוע שחל כרסום במשקל דברי העדים".

24. לאור האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק כי במקרה דנא התקיים יסוד לאשמה.

25. איני מקבל את טענת ההגנה לפיה התביעה התעלמה מ"מעשי שיבוש החקירה על ידי עדי התביעה".

26. פשיטא כי ראוי היה שעדותה של א' תיגבה לבד, ובנפרד. כמו כן, ברי כי הערותיה של ב' כלפי א' בעד שמסרה את גרסתה היו יכולות, באופן תיאורטי, לפגום במידה מסוימת במשקל עדותה.

עם זאת, ההתנהלות דנא, הגם שאינה תקינה, לא פגעה כהוא זה ביסוד אשמתו של פ' טרם הגשת כתב האישום; עדותה של א' נתמכה בחיזוקים רבים שעלו מחומר הראיות (כמפורט בהרחבה לעיל); בשאלת נסיבות גבייתה לא היה כדי להכריע את הכף, ולא היה בה כדי להשפיע על הסיכוי הסביר להרשיע את פ'.

27. טענת ההגנה לפיה לב' היו "מניעים מסוימים לטפול על המבקש את התיק" והוא "נפל קרבן למזימה"- דינה להידחות. די אם אפנה לכך שנטל ההוכחה לקיומן של טענות אלה זו רובץ לפתחו של פ', והוא לא עמד בו, לא

קרוב לכך. כמו כן, טענות אלו גם לא עולות בקנה אחד עם חומר הראיות שכן העדים (כולם - ב', א' ול') לא היו מעוניינים לשתף פעולה ו"להפליל" את פ', אך מאידך סיפרו שהוא "מסוכן" (ל'), ו"מאיים" (ב').

28. ראיתי לדחות גם את טענת ההגנה לפיה הסרטון (נ/4) צריך היה להיות בידי התביעה בטרם הגשת כתב האישום, והעדר ניסיון לאתר מצלמות אבטחה גילם "רשלנות" בעבודת היחידה החוקרת.

29. אכן, במקרים מסוימים, מחדלי חקירה יכולים להשפיע על שאלת קיומו של יסוד לאשמה, אולם על המחדל הנטען להיות "שערורייתי" במידה כזו שאף תובע סביר לא היה מגיש את כתב האישום עד ביצוע פעולת החקירה. כמו כן, ברי כי בחינת הראיות מאת בית המשפט מתבצעת, לכאורה, עובר להגשת כתב האישום, ויש להיזהר מפני "חוכמה שבדיעבד" (ראו למשל את האמור בת"פ [ב"ש] 23955-03-17 **אלנעמי נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 29.7.2019] בפסקה 18, וההפניות שם).

30. ומן התיאוריה אל המעשה: במקרה דנא לא היה כל מחדל או רשלנות מאת המשטרה במסגרת החקירה. בהינתן העובדה שאינה שנויה במחלוקת לפיה האירוע נשוא כתב האישום התרחש **בתוך** ביתו של פ', לא ברורה טענת ההגנה לפיה מחובתה של היחידה החוקרת היה לאתר מצלמות אבטחה שפנו אל **חצר** הבית, קל וחומר ביחס למועד שאינו רלוונטי לכתב האישום.

זאת ועוד, מעיון בחומר הראיות עלה כי ליחידה החוקרת לא היתה כל דרך, או סיבה, לדעת כי קיימת מצלמת אבטחה הנושאת תוצרים רלוונטיים כלשהם; פ' לא טען, מטעמיו, בשום שלב בחקירה, אודות קיומה של מצלמת האבטחה, או כי א' תקפה אותו עובר לאירוע נשוא כתב האישום. טענות אלה הועלו על ידי ההגנה רק לאחר הגשת כתב האישום.

31. לאור האמור אני קובע כי לא מתקיימת העילה הראשונה לפסיקת פיצויים על פי סעיף 80 לחוק.

32. לא מצאתי אף כי מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי לפ', ואין בידי לקבל את טענות ההגנה בעניין זה.

33. ראשית, כמפורט לעיל, שוכנעתי כי היחידה החוקרת פעלה באופן סביר, ולא היתה כל "התנהלות בלתי תקינה" מצידה, כטענת ההגנה.

34. ההגנה טענה עוד כי התביעה התנהלה ב"חוסר תום לב"; לדבריה: "העובדה כי לאחר חודשיים ימים לאחר שחרורו של המבקש, וזאת מבלי שתהיה כל התקדמות או שינוי בתיק לאחר שמיעת עדותה של המתלוננת סטיאנה, הואילה בטובה התביעה להודיעה על חזרה מכתב האישום, מלמדת כי לא היה זה ראוי מצידה להתעקש על הותרת המבקש במעצר ועל המשך ניהול ההוכחות, בייחוד לאחר ההיחשפות לאותן ראיות".

35. מובן מאליו כי פרק הזמן שחלף מרגע שחרורו של המבקש (בעקבות החלטת בית המשפט מיום 25.9.2019) ועד הודעת התביעה על חזרתה מכתב האישום נגדו אינו רובץ לפתחה, ואינו מהווה כל שיקול בשאלת זכאותו של פ' לקבלת פיצוי; התביעה לא "הואילה בטובה", אלא הודיעה, בפתח הדיון שנקבע על ידי בית המשפט, כי היא חוזרה בה מכתב האישום.

בנוסף, סירובה של התביעה להסכים לשחרורו של פ' ללא תנאים מגבילים בדיון בהליך המעצר שהתקיים ביום 25.9.2019, לא היה בחלל ריק, לשון המעטה, ועמד גם הוא במתחם הסבירות. בתי המשפט קבעו, במסגרת הליכי המעצר ביחס לפ', כי נשקפת מפניו מסוכנות גבוהה, ועברו הפלילי "קיצוני בחומרתו"; כך, למשל, קבע בית המשפט בהליך מעצר הימים:

"...נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על **מסוכנות ברף גבוה במיוחד** בהקשר הרלוונטי. **העבר הפלילי קיצוני בחומרתו**. מדובר על מי שהורשע בעברו, בעבירות של חבלה חמורה, אלימות במשפחה, איומים, הפרת הוראה חוקית והכל במסגרת הרשעות קודמות (12 במספר) כאשר העבירות מתפרשות על פני שני העשורים האחרונים כשהרשעה אחת היא משנת 2016, בגינה ריצה מאסר בפועל בעוד שבגין הרשעה קודמת נוספת משנת 2017 ריצה מאסר גם כן. העדויות בתיק מלמדות על מי שטבועים בו דפוסי אלימות קשים. **המסוכנות זועקת...**".

36. המסוכנות הגבוהה שנשקפה מפניו של פ' עלתה כחוט השני גם בדיונים נשוא הליך המעצר עד תום ההליכים נגדו (ראו פרטי הדיונים המפורטים בסעיפים 2-3, 22 לעיל).

37. בנסיבות אלה, לא ניתן לומר כי בקשתה של התביעה שלא לשחרר את פ' מבלי לקבוע תנאים מגבילים להפחתת מסוכנותו מהווה חוסר תום לב, והמדובר בבקשה העומדת במתחם הסבירות.

38. "טיב זיכיון" של פ' אף הוא לא מוביל למסקנה כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי; בהקשר זה טענה ההגנה, בין היתר, "החלטת התביעה לחזור מהאישום הביאה את הנאשם למצב בו לא התאפשר לו להוכיח את חפותו המוחלטת. בהחלטת התביעה על חזרה מכתב האישום, **הביעה התביעה עמדה כי אילו ידעה מראש את מה שנודע לה בדיעבד, היתה נמנעת מהגשת כתב האישום**".

39. בנסיבות המקרה דנא, טענתו של המבקש לפיה "אי ידיעת" התביעה מראש "את מה שנודע לה בדיעבד" (המדובר, כמובן, על תוכן הסרטון) היא זו שהובילה להגשת כתב האישום נגדו - לא יכולה להתקבל; אין חולק כי **הסרטון, שלאורו מסרה א' שהיא נהגה באלימות כלפי פ', היה מוחזק בידי ההגנה באופן בלעדי, לאורך כל ניהול המשפט**, ועל כך אין מחלוקת. נראה כי ההגנה אף טענה, מעת לעת, "לאורו" של הסרטון, כך:

§ בדיון שהתקיים ביום 3.2.2019 במסגרת הליך המעצר, טען בא כוחו של פ' דאז, עו"ד מץ, כך: "לפי שעה, אני מסכים לראיות לכאורה; ככל שעל פי התשתית הראייתית אעמוד על נתון דרסטי אשר משנה את התמונה, אבקש מבית המשפט לשוב ולדון בסוגיה הראייתית...".

§ בדיון ביום 20.3.2019 בא כוחו של המבקש דאז, עו"ד אלון בן זיו, שהחליף את עו"ד מץ, טען בין היתר, כך: "... נפגשתי עם המשיב והוא מסר לי ראיות חדשות שיש בהן אפילו כדי לשפוך אור אחר על האירועים..."

§ ביום 19.5.2019 הגיש פ', באמצעות עו"ד בן זיו, בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט לעצרו עד תום ההליכים; בדיון בבקשה, שהתקיים ביום 2.6.2019 בפני כב' השופטת שלומית בן יצחק, טען הסניגור, בין היתר, כך: "אני לוקח את הגלגל טיפה אחורה, בהחלטה למעצר עד תום ההליכים. שם הורה ביהמ"ש על מעצרו עד תום ההליכים. **שם היה סרטון שהושג במסגרת התיק העיקרי לבית המשפט כבוד השופט גת והוצגו קשיים ראייתיים.** ביהמ"ש קבע שיש ראיות לכאורה. זה קבוע לקביעת מסגרת משפט, בפני השופט בקר. הנאשם כפר במיוחס לו. **זה חומר שלא היה בכלל, ואני סברתי שלא צריך להראות אותו כי זה קלף הפתעה אבל הנאשם מבקש שאראה את זה ושם ממש רואים שבת זוגו מרביצה לו** ויש בראיות וזה לא קשור לתיק זה, שהוא מגיע למשטרה כולו חבול באופן חזק. זה מתועד ע"י הערות חוקר וכולם יודעים מי עשה את זה אבל הוא לא רוצה להאשים את בת זוגו..."

40. ברי כי לו סבר המבקש כי בידו "ראיית זהב" שהיה בכוחה כדי לשנות את שיקול דעתה של התביעה, "מה שנודע לה בדיעבד" כדבריו, פשיטא שהיה פועל בהתאם לכך. המבקש אינו יכול לטעון, מחד גיסא, כי "התביעה לא ידעה אודות הסרטון וכשנודע לה היא חזרה בה" ומאידך גיסא להחזיק בראיה ה"מזכה" לשיטתו, ולא לגלותה לה (בין אם משום רצון לשמור על "קלף מפתיע", או מכל טעם אחר).

41. מעבר לכך, גם לו היה מציג המבקש את הסרטון בפני התביעה, אין זה אומר בהכרח כי היא היתה חייבת לחזור בה מכתב האישום, ואפשר שגם החלטתה להמשיך בניהול ההליך נגד המבקש עדיין עומדת (תיאורטית) במתחם הסבירות.

אסביר: התביעה פירטה בתגובתה לבקשת המבקש כי חזרתה מכתב האישום "לא נבעה בהכרח מהסיבה כי לאחר שמיעת הראיות בתיק הוברר כי הנאשם לא ביצע את המיוחס לו, אלא בשקלול מספר שיקולים, ובהם בין היתר, המיוחס לנאשם בכתב האישום אל מול הסרטון שהוצג בפני בית המשפט, בו **אישרה המתלוננת כי תקפה את הנאשם באופן ברוטאלי קודם לכן ואף מספר פעמים בעברה, כארבע חמש פעמים, כך לדבריה.** המאשימה החליטה כי אין זה נכון מבחינת אינטרס הציבור בהמשך ניהול התיק, נוכח תקיפה המתלוננת את הנאשם, אך בשל זו בחרה המאשימה לחזור בה מכתב האישום".

תשובת התביעה, כמצוטט לעיל, מניחה את הדעת.

42. לא ראיתי נסיבות אישיות או נוספות המצדיקות מתן פיצוי למבקש בנסיבות הענין.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

בהתאם להסכמת הצדדים - מתבקשת המזכירות להמציא החלטה זו לעיונם.

ניתנה היום, ו' אב תש"פ, 27 יולי 2020, בהעדר הצדדים.